

Pot-au-feu

Op de website van Saint-Vincent-de-Durfort, de naburige gemeente, werd aangegeven dat er zaterdagavond een *pot-au-feu* zou zijn. Daar moesten we dus heen. Bij de aanmelding bleek dat alle 30 plaatsen al waren vergeven. Het werden er 32 want de man van de organisatie bleek niet opgewassen tegen de charmes van Marjolein.

Een pot-au-feu is een stoofpot van rundvlees met groenten van het seizoen; bij voorkeur ook met hard kokende aardappels. Op het bord herken je dus alle ingrediënten. Deze versie was met bouillon, (groene) prei, gele wortelen, hard kokende aardappels in de schil en uiteraard met rundvlees. Presenteert goed en is altijd lekker.

Zaterdagmiddag om 12:30 was de aanvang van het koken bij de geitenboerderij van Chambonnet in Baffie. Ook daar moesten we dus heen. Het gerecht werd bereid in een olievat dat was ingemetseld met de zijkant boven. Een luikje erin, vuurtje eronder en koken maar. Het gerecht zou vanaf 19:30 in het dorp worden opgediend vanwege het te verwachten slechte weer; of naast de RK kerk of in het gemeentehuis. In Frankrijk geldt de regel dat stipt op tijd komen bij een uitnodiging niet gepast is. Dus enige tijd na 19:30 arriveerden we, om te beginnen bij de Kerk. Na een ruim kwartiertje bleek dat we in het gemeentehuis werden verwacht. Na weer een ruim kwartiertje bleek dat we toch naast de Kerk moesten zijn. Er zou daar een performance zijn. De enige performance was na een ruim kwartiertje de mededeling dat we toch in het gemeentehuis moesten zijn.

Het schoot helemaal niet op want om 21:30 had ik nog geen hap gegeten. Wel leuke gesprekjes gevoerd met enkele *locals*. Marjolein is iets vlotter en had inmiddels een uitnodiging gescoord om met haar twee kleinkinderen (4 en 6 jaar) bij de geitenboerderij van Chambonnet te komen kijken naar de 150 geiten en de kaasmakerij. En om met een rijke Belg van 75 een rondvlucht te maken in zijn eigen vliegtuig.

Ruim na 21:30 werd het eerste gerecht opgediend. Boerenbrood en ruim verse kaas met kruiden. En met natuurlijk veel rode wijn. Het tweede gerecht was de pot-au-feu. En met natuurlijk veel rode wijn. De vrouwelijke burgemeester van het dorp arriveerde, gaf de ruim 30 aanwezigen een hand, deed daarna haar mondkapje op en stond gemondkapt in een hoek het geheel te overzien. Later ging het mondkapje eraf. Mijn buurman vertelde dat hier een vrouw de burgemeester was. Met enig chauvinistisch trots vertelde ik dat bij ons een vrouw de burgemeester van Amsterdam is. Een verpletterend argument: Amsterdam met 820.000 inwoners en de hele gemeente St Vincent met 300 inwoners (230 in het dorp en de rest in de periferie). Het nagerecht was een zeer royaal stuk bij iemand thuis gebakken cake. En met natuurlijk veel rode wijn. De lokale kunstenaar is een Belg en als kunstenaar herkenbaar omdat hij als enige een alpinopet droeg. Hij zat met een opmerkelijk Belgisch postuur (zeer prominente buik) naast een Amerikaanse met een figuur als een spriet. Duidelijk is wel dat een huis in het dorp het voordeel biedt dat je sneller iedereen kent.

Vannacht barstte inderdaad het verwachte onweer los met vijf centimeter regen terwijl de volgende bliksemflits er steeds binnen een seconde was.